

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1071/2015
16.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у ванпарничном поступку предлагача М.Ма. из Б., чији је пуномоћник М.М., адвокат из Б., поводом захтева ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача, изјављеној против допунског решења Вишег суда у Крушевцу Р4 и 49/14 од 29.05.2015. године, у седници одржаној 16.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** допунско решење Вишег суда у Крушевцу Р4 и 49/14 од 29.05.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Крушевцу Р4 и 49/14 од 29.05.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев предлагача за заштиту права на суђење у разумном року, те је утврђено да је у извршном предмету који је у току пред Основним судом у Брусу И 8417/10, а раније Општинског суда у Брусу И 718/09 и И 8034/10, повређено право предлагача на суђење у разумном року. Ставом другим изреке, наложено је Основном суду у Брусу да предузме све неопходне мере како би се извршни поступак окончао у што краћем року. Ставом трећим изреке, обавезана је Република Србија, Високи савет судства – Основни суд у Брусу да предлагачу на име накнаде због повреде права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Брусу И 8417/10, раније Општинског суда у Брусу И 718/09 и И 8034710 исплати износ од 300 евра по средњем курсу НБС на дан исплате у динарској противвредности, у року од три месеца од дана подношења захтева за исплату, а за више тражени износ преко досуђеног за још 1.050 евра, захтев предлагача одбијен је као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезана је Република Србија, Високи савет судства – Основни суд у Брусу да предлагачу на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 6.780,00 динара. Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу из чије садржине је утврђено да се не напада првостепена одлука, па је стога Врховни касациони суд његову жалбу сматрао предлогом за доношење допунског решења и решењем о враћању Ржг 165/2015 од 05.03.2015. године, Врховни касациони суд је вратио списе Вишем суду у Крушевцу на допуну поступка. Виши суд у Крушевцу је

поступајући по налогу Врховног касационог суда донео допунско решење Р4 и 49/14 дана 29.05.2015. године, којим је одлучио да се уставна жалба у делу који се односи на повреду права на имовину врати на одлучивање Уставном суду.

Против допунског решења Вишег суда у Крушевцу Р4 и 49/14 од 29.05.2015. године, предлагач је благовремено изјавио жалбу без навођења законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386., у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 46/95 ... 55/14), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке предлагач је поднео дана 08.10.2013. године уставну жалбу Уставном суду Републике Србије, због повреде права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Општинским судом у Брусу у предмету И 718/09 и И 8034/10. Предлагач је у уставној жалби тражио да се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року и право на имовину, да се наложи Основном суду у Крушевцу – Судска јединица у Брусу да предузме све мере како би се извршни поступак окончао у складу са законом, да му се утврди право на накнаду нематеријалне штете у износу од 1.350 евра у динарској противвредности обрачунатој по средњем курсу НБС на дан исплате, као и право предлагача на накнаду материјалне штете у висини износа одређеног решењем о извршењу Општинског суда у Брусу И 718/09 и И 8034/10, као и трошкови поводом овог поступка. Уставни суд Републике Србије проследио је уставну жалбу да се о њој одлучује као по захтеву за суђење у разумном року Апелационом суду у Крагујевцу, који је решењем Р4 г 560/14 од 31.07.2014. године уступио на надлежност Вишем суду у Крушевцу предмет ради поступања и одлучивања о повреди права на суђење у разумном року. У захтеву се, између осталог, наводи да је предлагач поднео Општинском суду у Брусу дана више предлога за извршење и то 28.12.2009. године, 12.05.2010. године и 02.06.2010. године против извршног дужника Ј. д.о.о. К., али извршења нису спроведена до дана подношења жалбе, из којих разлога је предлагач поднео уставну жалбу.

Поступајући по захтеву предлагача у смислу члана 8а и 8б Закона о уређењу судова, Виши суд у Крушевцу, као непосредно виши у односу на Основни суд у Брусу, је прибавио списе предмета Основног суда у Брусу (раније Општинског суда у Брусу) И.бр. 8417/11 и И 8034/10 и утврдио да је извршни поверилац М.М., овде предлагач, поднео два предлога за извршење Општинском суду у Брусу и то 28.12.2009. године и 02.06.2010. године, против истог извршног дужника Ј. д.о.о. К., ради наплате потраживања, која су утврђена правноснажним и извршним пресудама Општинског суда у Крушевцу П1 67/09 од 18.05.2009.

године, која потраживања су утврђена на основу правноснажне и извршне пресуде због пропуштања Општинског суда у Крушевцу П1 67/09 од 18.05.2009. године. Општински суд у Брусу је донео решења о извршењу којим је усвојио предложена извршења и одмерио трошкове извршног поступка и то 27.04.2010. године, 20.07.2010. године. Виши суд у Крушевцу је увидом у наведени предмет побијаним решењем утврдио све даље процесне радње предузете од стране извршног суда, као и активност учешћа извршног повериоца, овде предлагача, те је утврдио да извршни поступци још увек нису окончани. Како извршни поступци још увек нису окончани, а извршни поверилац није намирен у свом потраживању, иако поступци до момента подношења уставне жалбе трају више од четири године, то је Виши суд у Крушевцу утврдио да се у конкретном случају ради о неделотворном поступању суда, те да је Основни суд у Брусу одговоран што поступци извршења недопустиво дуго трају, па је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року, наложио је извршном суду да предузме све неопходне мере у циљу окончања извршних поступака. Предлагачу је досудио примерену накнаду у износу од 300 евра, док је за више тражени износ преко досуђеног захтев предлагача одбио и досудио трошкове поступка у износу од 6.780,00 динара.

Како је предлагач поднео уставну жалбу Уставном суду Републике Србије у којој је тражио да се утврди и повреда права на имовину – накнада материјалне штете у висини износа опредељеног решењем о извршењу Општинског суда у Брусу И 718/09 и Основног суда у Крушевцу, судска јединица Брус И 8034/10, а о ком делу захтева Виши суд у Крушевцу својим решењем није одлучио, то је предлагач поднео предлог за доношење допунског решења насловивши је жалбом. Врховни касациони суд је решењем Ржг 165/2015 од 05.03.2015. године вратио списе Вишем суду у Крушевцу на допуну поступка – ради доношења решења у којем ће навести да ће уставну жалбу са одлукама донетим у том поступку доставити Уставном суду како би тај суд у оквиру своје надлежности донео одлуку по уставној жалби о повреди права на имовину подносиоца уставне жалбе. Након тога, првостепени суд је донео допунско решење Р4 и 49/14 од 29.05.2015. године којим је уставну жалбу у делу који се односи на повреду права на имовину вратио на одлучивање Уставном суду.

Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају Виши суд у Крушевцу правилно одлучио када је вратио уставну жалбу у делу који се односи на повреду права на имовину Уставном суду Републике Србије, јер се у поступку пред редовним судом такав захтев не може тражити, због чега је првостепени суд правилно одлучио као у изреци допунског решења. Наиме, предлагач је тражио накнаду материјалне штете која одговара његовом потраживању утврђеном правоснажном пресудом и чије извршење је тражено у поступку извршења. Та врста накнаде штете не може се тражити у захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, а на основу члана 8а став 2. Закона о уређењу судова, с обзиром да суд у овом поступку може, али и не мора одредити примерену накнаду која представља одређени вид сатисфакције која заједно са изреченом мером за убрзање поступка утиче на остваривање овог поступка, односно убрзање окончања извршног поступка у коме је дошло до прекорачења разумног рока, као и даље спречавање повреде права. Наиме, уставна жалба у делу захтева предлагача којим је тражио накнаду материјалне штете која одговара његовом потраживању утврђеном правоснажном пресудом и чије извршење је тражено у

поступку извршења се односи на утврђивање повреде права на имовину (члан 58. Устава Републике Србије), о чему Уставни суд одлучује, јер је одлучивање о повреди уставом загарантованог права из члана 58. Устава Републике Србије – право на имовину, према члану 170. Устава Републике Србије у његовој искључивој надлежности. Због тога, неосновано у жалби предлагач указује да је првостепени суд требало да одлучи о накнади материјалне штете у висини опредељеној предлогом за извршење, као и да је неопходно да се у том делу уставна жалба врати Уставном суду Републике Србије. Наиме, Виши суд у Крушевцу је допунским решењем вратио уставну жалбу Уставном суду Републике Србије управо ради одлучивања о овом делу уставне жалбе. Зато су неосновани наводи жалбе предлагача да је првостепени суд требало да одлучи о накнади материјалне штете у висини опредељеној предлогом за извршење.

Неосновани су жалбени наводи предлагача да је првостепени суд требало да у допунском решењу Вишег суда у Крушевцу Р4 и.бр.49/14 од 29.05.2015.године одлучи и о трошковима писања жалбе на решење тог суда Р4 и.бр.49/14 од 27.02.2015.године. Наиме, предлагач у свом предлогу за доношење допунског решења није истакао захтев за накнаду трошкова састава тог предлога који је насловио као жалбу, па је стога изгубио право да захтева трошкове поводом овог захтева, иако је делимично успео по том захтеву.

Из наведених разлога, неосновано жалбом предлагач побија допунско решење Вишег суда у Крушевцу.

На основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку и члана 86 став 3. и 8в Закона о уређењу судова, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци у ставу првом.

Одлука као у ставу другом изреке донета је применом члана 165. став 1. ЗПП, у вези са чланом 28. ЗВП, јер предлагач није успео у жалбеном поступку.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић,с.р.**